

jennifer
crusie

naktis su Čarliu

Jennifer Crusie

NAKTIS SU ČARLIU

Romanas

Versta iš: Jennifer Crusie,
Charlie All Night,
MIRA Books, 2004
© Jennifer Crusie, 1996

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Sandra Siaurodinė, vertimas iš anglų kalbos,
2012

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

ISBN 978-609-406-496-8

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

*Skiriu Valeri Teilor –
už redaktorės akį ir skaitytojos širdį
ir Brenai Tod – jos dideli plaukai,
už kuriuos didesnė tik jos širdis,
ir įkvėpė parašyti šią knygą*

1

Jaunų karjeristų pamėgtas baras Elei Makgafi neatrodė tinkamiausia vieta didvyrio paieškai, tačiau ji pakliuvo į beviltišką padėtį, todėl teko griebtis šiaudo.

Nelaimei, šiaudas buvo apgailėtinas.

Elė pirštu stumtelėjo akinius raginiais rėmeliais aukštyr ir įdėmiai nužvelgė eilę kėdžių prie baro. Verslininkas. Verslininkas. Tuščia. Verslininkas. Verslininkė. Tuščia. Tuščia. Banditas. Verslininkas.

Ji nurijo gumulą, gniaužusį gerklę jau geras penkiolika minučių. Ką gi, jei nėra iš ko rinktis, tenkinsis tuo, kas yra. Tik rinktis teks banditą, nes santykių su kostiumuotu vyru nebeužmegs, kol gyva bus. Net jei tie santykiai tetruks penkias minutes.

O jis visai ne banditas. Prieš užkalbindama nepažįstamąjį Elė pasistengė nusiteikti entuziastingai. Šviesiai rudi plaukai netvarkingai krito ant apykaklės, rudas odinis švarkas buvo matęs geresnių dienų, džinsai nuo nešiojimo apibrizgę, bet jis augalotas, tvarkingas ir, svarbiausia, nė iš tolo nepanašus į anglių spalvos kostiumais vilkinčius verslininkus, kurie visi kaip vienas – iš

akies luptas Markas. Šiuo metu Elė labiau už viską troško kitokio vyro nei Markas. Žinojo, jog elgiasi kaip kvaiša, tačiau po ką tik išgirstos naujienos, išmušusios žemę iš po kojų, nepaniro į transo būseną – ir tai jau laimėjimas.

Diena ne iš gerųjų.

Tą popietę Elė, kaip paprastai, įsiveržė pro radijo stoties duris, atlapojusi jas it smuklės vartelius. Jei kas nors duris užrakintų, ji ne juokais susižeistų, bet šių durų niekas nerakino, nes pro jas vis kas nors įlėkdavo iš gatvės, esančios keturiais aukštais žemiau. Taigi Elė, kaip visada, su džiaugsmu įpuolė į vidų. Kaip visada, ją apspito daugybė žmonių.

Visų graibstoma Elė švytėjo, svaiginama jausmo, jog be jos WBBB sugriūtų, be jos čia tvyrotų tylą ir kauptųsi dulkės. Tai ji, prodiuserė Elė; Elė, Marko Kingo laidos smegenys, gelbėtoja Elė. Greičiausiai kiek pervargo, jei save suvokia tik kaip radijo stoties darbuotoją, tačiau, turint galvoje psichologinius sunkumus, kurių šiame darbe apstu, Elė psichine sveikata skųstis negalėjo, todėl per daug apie tai ir negalvojo.

Iš pradžių šūktelėjo tik Karena, sekretorė:

– Ele!

Tada sukluso Liza, buvusi Elės praktikantė; ji

nusiminusi iššoko į koridorių ir tarė:

- Ele, aš...

Tačiau ją tuoj pat nustūmė į šalį Albertas, finansininkas.

- Ele, reitingai...

Ji nutraukė Marsija, barakuda, karaliaujanti popietę nuo dviejų iki šešių:

- Ele, girdėjau...

Bet tada įsikišo Markas, buvęs Elės meilužis ir dabartinis viršininkas:

- Reikia pasikalbėti tavo kabinete. Tuoj pat.

Elė stumtelėjo akinius aukštyn, norėdama geriau įsižiūrėti. Keistą Marko elgesį pabrėžė priimamajame stojusi tylą. Markas buvo linkęs pernelyg garsiai kalbėti, švaistytis vardais ir nuoširdžiai kvatotis ne vietoje. Anksčiau Elė jo gailėjo, kol prieš du mėnesius Markas metė ją, nusprendęs, jog su Liza atrodo gražiau. Ir neklydo, bet žiūrint į jį Elei vis tiek sopėjo širdį. Markas stovėjo tarpduryje jausdamasis viršesnis, netardamas nė žodžio – ši permaina visiems užčiaupė burnas, ir Elė nieko neklausinėdama nusekė paskui jį į savo kabinetą.

Įžengęs į vidų Markas uždarė duris Elei už nugaros, apėjo jos kėdę ir atsisėdo.

Elė vos susilaikė nesuurzgusi. Ji ne savininkiš-

ka, tačiau čia jos kabinetas, kad ir koks mažas ir apjauktas, o tai jos kėdė, tuo tarpu Markas pavertė ją viešnia savo pačios valdose. Elė susiraukusi pažvelgė į jį ir paklausė:

- Kas čia dabar?

Markas susikryžiuo rankas, atsilošė kėdėje kone gulomis šalia stovinčios Elės ir tarė:

- Ele, gražiai to pranešti neįmanoma, todėl paprasčiausiai imsiu ir pasakysiu. Žinau, bus nelengva, bet esi suaugusi ir supranti, kaip viskas keičiasi. Žmonės tobulėja. Pokyčiai į gera. - Markas atkragino galvą ir ėmė filosofuoti žvelgdamas į lubas. Laukdama, kol Markas prieis prie svarbiausios dalies, jei tik tokios esama, Elė mintijo, koks jis neįtikėtinais išvaizdus, kaip ji ant jo siunta ir kaip smarkiai trokšta susigrąžinti.

Tai didžioji jos gyvenimo paslaptis. Markas nepatikimas kvėša. Kodėl jį įsimylėjo ir kodėl negali pamiršti? Kodėl ilgisi vakarienių restoranuose ir gulėjimo kartu lovoje klausantis, kaip Markas plurpia apie save? Suprantama, ji svarstydavo, kaip patobulinti laidą, bet vis tiek... Markui monotoniškai dudenant, Elė nevalingai mintyse ėmė taisyti jo kalbą, pritaikydama ją radijo auditorijai, ir jai dingtelėjo, jog bus įsimylėjusi redaguotą Marką Kingą, kurį pati sukūrė radijuje, o ne tikrąjį Marką, sėdintį priešais ją ir savo

kalbomis keliantį žiovuį. Labiausiai širdo dėl to, kad pati susikūrė Marką, o jis jos kūrinį atidavė kitai moteriai.

Markas toliau filosofavo:

- Taigi todėl...

Elė, niršdama labiau ant savęs nei ant Marko, įsiterpė:

- Klausyk, turiu daug darbo, tad jei eitum prie reikalo, galėčiau vėl susitelkti į tai, kaip išsaugoti tavo populiarumą. - Taip, tai smūgis žemiau juostos, bet Markas pats pradėjo mūšį, atsisėdamas į jos kėdę, - tikras parazitais. Ką jau kalbėti apie tai, kad išmainė Elę į jaunesnę.

Markas išsitiesė ir delnais įsirėmė į Elės stalą.

- Na gerai, esmė tokia. Tu daugiau nebedirbsi mano laidoje.

Kabinetas ėmė suktis aplinkui. Elė sudribo ant antrosios kėdės ir pratarė:

- Ką?

- Mudviem išsiskyrus jaučiu tam tikrą priešiškumą, o tai trukdo dirbti. Todėl mes su Bilu nusprendėme: bus geriau, jei tave pakeis Liza - juk tu ją mokei. Taip laida nė trupučio nenukentės.

Elė sėdėjo priblokšta.

Markas jai nusišypsojo ir išskėtė rankas: nieko nebepakeisi.

- Nuo šiol laidą rengs Liza. Taip bus geriau visiems.

- Kam visiems? - Elė giliai įkvėpė. - Tik ne man. Tu vedi laidą geriausiu eterio laiku. Aš rengiu laidą geriausiu eterio laiku. Jei judu su Liza neperkelsite savo laidos į kokį nors kitą puikų laiką ir neužleisite šio laiko man, man geriau nebus.

- Savaime suprantama, aš laiko nekeisiu. - Markas atsisėdo dar tiesiau. - Juk aš talentas.

Jis talentas? Kas tada ji?

- Be to, tavęs niekas neatleidžia, nieko panašaus. Mes labai dėkingi tau už nuveiktus darbus, - pratęsė Markas ir Elė staigiai kilstelėjo galvą - galiausiai pyktis pergalejo paniką.

- Be abejo, neatleidžia. Kodėl turėtų atleisti? Tai kažkokia nesąmonė.

Markas yrėsi į priekį nepaisydamas jos pykčio.

- Bilas duos tau kitą laidą. Aš tuo pasirūpinau. Šaunuolis Markas. Rūpinasi ja. Koks nuostabus bičiulis. Elė atsistojo; prireikė milžiniškų pastangų susitvardyti ir jo nenudėti.

- Vaje, Markai, ačiū už paramą ir sėkmės ateityje. Dabar nešdinkis nuo mano kėdės.

Markas atsistojo, tarytum instinktyviai pakludamas Elei. Dvejus metus vykdžius visus jos pa-

liepimus, greičiausiai atprasti ne taip lengva. Markas žengė prie durų spinduliuodamas globėjšku geranoriškumu.

- Klausyk, gal eime išlenkti po burnelę? Dėl draugystės, kad neliktų nuoskaudų.

Elė norėjo jį aprėkti. „Be abejo, liks nuoskaudų, asile tu. Jei galėčiau, čia pat tave pritvatyčiau ir parodyčiau, kaip man skaudu.“ Tačiau buvo suaugusi ir pernelyg susijaudinusi, todėl pamelavo. Gal Markas ir įspyrė į dantis, bet Elei dar liko kandžiai.

- Atleisk, turiu pasimatymą. Tiesą pasakius, man jau reikia eiti. Gal kitą kartą. - Elė išpuolė į koridorių pirma Marko, stengdamasi sulaikyti ašaras. Jei apsiverktų, padarytų didelę klaidą, nes ji niekada neverkia. Pamatę ją verkiančią visi greičiausiai pamanytų, jog kas nors mirė. O tada jai tektų pasakyti: kad ir kaip tragiška, Markas tebėra gyvas.

Markas nusekė iš paskos, todėl Elė paspartino žingsnį.

Jai einant pro sekretorės stalą, Karena vėl pašaukė:

- Ele! - Ir šįkart kyštelėjo voką. - Bilas...

Nelėtindama žingsnio Elė pastvėrė voką, nutaisė geriausią tokiomis aplinkybėmis šypseną ir

nėrė prie lifto; Markas vis dar ėjo iš paskos.

Karena kreipėsi į Marką ir jį sustabdė, Elė, su-
laukusi lifto, ištrūko į gatvę. Ją atleido. Darbo
neprarado, tačiau karjera be Marko žlugusi. Ji
kilstelėjo smakrą ir pamėgino apsimesti, jog jai
nerūpi: didelio čia daikto, paprasčiausiai sukurs
dar vieną nuostabią laidą – bet tai nepadėjo.
Sugaišo dvejus metus, kol iškėlė Marko laidą į
viršūnę: rengė apklausas, nagrinėjo temas, kūrė
konkursus, visaip, kaip tik mokėjo, pabrėžė Mar-
ko stipriąsias vietas. Jos specializacija – Markas
Kingas, o jis ją išmetė.

Akimirką priešais restoraną kitapus gatvės Elė
nusmelkė gryniausia baimė. O jei nepavyks vis-
ko pakartoti? O jei Markas teisus: jei jis išties
talentingas? O ji tėra nevykėlė? Niekas nesku-
bės prašyti jos pagalbos, niekas ja nepasikliaus.
Ne. Ras būdą sugrįžti. Elė sugriežė dantimis ir
įžengė į restoraną.

Restoraną nuo baro skyrė koridorius, savotiška
demilitarizuota zona, skirianti valgančius karje-
ristus nuo geriančių karjeristų. Elė stabtelėjo
koridoriuje ir atplėšė Karenos įkištą voką. Viduje
buvo raštelis, parašytas radijo stoties savininkui
būdingu stiliumi: trumpas, netaktiškas ir konkre-
tus:

Paimu tave iš Marko laidos ir perleidžiu Čarliui

Tenjelui, kuris perims Valdo Henkoko laidą. At-eik susitikti su juo rytoj, antradienį, penktą va-landą mano kabinete.

Bilas

Keistuolis Valdo vedė laidą nuo dešimtos va-karo iki antros ryto. Elė ką tik pažemino, vietoj radijo laidos, atitinkančios Opros pokalbių šou televizijoje, davė laidą, svarbumu prilygstančią teleparduotuvei. Ji įgrūdo raštelį į voką ir apsi-dairė koridoriuje. Buto draugas Džo, su kuriuo turėjo čia susitikti, dar nepasirodė ir negalėjo jos paguosti. Velniop viską. Važiuos namo.

Elė apsisuko ketindama grįžti į gatvę, bet lau-ke pamatė Marką, besisveikinantį su praeiviais, kurie jį laikė tikra garsenybe. Žinoma, jis toks ir buvo.

Markas įeis į barą ir po visų jos šnekų apie pa-simatymą aptiks vieną, nes Džo vėl pavėlavo. Aišku, Džo atrodo ne itin įspūdingai, bet su juo vis tiek sudarytų geresnį įspūdį nei išvis be po-ros.

Elė žengė į barą susirasti poros, o ten sėdėjo tik kostiumuotieji ir banditas. Į jokį kostiumu vil-kintį vyrą nesinorėjo nė pažvelgti, banditas – bent jau šis tas naujo, todėl Elė priėjo prie jo ir kuo linksmiau pasisveikino:

- Sveikas! - Elė iš prigimties nebuvo linksmuolė, todėl balsas nuskambėjo taip, tarsi būtų prisuosčiusi helio dujų, tačiau vyras vis tiek atsi-
grėžė ir pažvelgė į ją.

Elė nežinojo, ko tikėjosi. Galbūt kokio nors svajonių vyro, dar išvaizdesnio už Marką - kodėl gi ne? - tačiau šis vaikinai nė iš tolo neprilygo jam. Priminė vieną tų geraširdžių diškių, kurie paprastai sėdėdavo užpakaliniuose suoluose per anglų kalbos pamokas - apsnūdęs ir savas.

Jis atrodė visai nieko. Po Marko ir tai neblogai. Elė švystelėjo savo krepšį ant baro.

- Taigi! Ko nors lauki? - paklausė vis dar helio dujų paplonintu balsu ir pažvelgė per petį ieškodama Marko. Jai reikėjo tik palaikyti pokalbį su banditu, kol Markas įeis, pamatys juos kartu ir išeis.

Markas nemėgo jaustis nesmagiai.

- Na, tai kaip? - Elė nusišypsojo kaip prekę peršanti pardavėja. - Ko nors lauki? - Ji prisėdo šalia melsdamasi, kad Markas neužeitų.

Banditas tarė:

- Ne. Ką čia išdarinėji?

Kelios sekundės prieš Elei jį užkalbinant, Čarlis galvojo apie savo ateitį....